

V zbirki sedmih kratkih zgodb pred nami zašumi nabirka besed, stavkov, pomenov, podpomenov, ki jih vsrkamo na mah, tečejo pa, kot nakazujejo oznake ob naslovu vsake zgodbe, legato, grandioso ... – kajti tudi besede so glasba. V Rozinovi knjigi vam bodo zabrenkale na paleto občutij, ki vas ne bodo pustila hladnih. Že v prvi zgodbi, Zasuj me z besedami (z njo je avtor leta 2009 zmagal na natečaju Slovenskih dnevor knjige za najboljšo kratko zgodbo), ki nam igra mosso – razgibano, pripovedni tok prav zares razgibano teče, pravzaprav skaklja, od človeka do človeka – tako, kot potujejo besede: od govornika do novinarja in nato do urednika, sledi prodajalec časopisov, bralka in še nekaj »postaj«; zadnja, tako rekoč vrh (ali pa dno) piramide, pa nas presune tako s svojim zasukom kot z ironijo, ki vleče rdečo nit skozi celotno pot »besed, ki nas bodo zasule«. V zgodbi Vodoravno in navpično, ki zašumi calmato – umirjeno, se avtor dotakne početja, ki nam je vsem dobro znano: reševanja križank, kar pa zabeli z asociacijami, ki se porajajo reševalcu med pisanjem črk v kvadratke, z razmišljanjem o tem, kaj je na svetu vodoravno in kaj navpično (ste se to že kdaj vprašali?), s samoizpraševanjem, kako ravnati z besedami (še ena nenavadna misel!), in še s čim bolj »okroglim«. Agitato – razvneto nas požgečka Neznosno privlačna Sara, v kateri avtor spretno zgradi zgodbo okoli nečesa tako preprostega, kot je igra »tihi telefon«. Naslednja zgodba se tenuto – zadržano zgošča okoli pisanja spomenice nekemu, za katerega kaže, da si spomenice (in spomenika) pravzaprav ne zasluži; konec nas spet preseneti, čeprav gre za enega najpogostejših vzrokov nesporazumov, nestrinjanj in dvomov. Rad imam sneg nam zaigra sensible – občutljivo; ta nenavadna ljubezenka je poklon tistemu, kar ljubezni daje morda najmočnejši zagon in vzvod: hrepenenju. Pljučni kralj je giocoso – igriv. Karkoli si že utegnate predstavljati pod tem naslovom, boste verjetno zgrešili, razen seveda kajenja. Zadnja zgodba, Dnevnik Ane Fink (!), pa zazveni lamentoso – tožeče. To je zgodba o ženski, ki se je odločila, da se besedam odpove. Zakaj, kako je to storila in kakšne so bile posledice, pa si preberite sami.

Kratke zgodbe Romana Rozine so svojevrsten in vsekakor dragocen poklon osnovnemu gradniku literarnega ustvarjanja in tudi samega medčloveškega sporazumevanja – besedi. Kaj vse so besede, kaj vse z njimi (zavedno in nezavedno) počnemo, kako pomembno, mogočno in hkrati ranljivo orodje našega vsakdana so, kako zelo prežemajo vsak trenutek našega bivanja, celo takrat, ko tega nočemo; »šumeče besede« bralca spomnijo na vse to in vzbudijo še vrsto drugih razmišljanj, ki lahko tečejo vzporedno z branjem ali pa bralcu zabrenkajo na srce in um potem, ko odloži knjigo. In kako zabrenkajo? Odvisno – nekatera tenuto, druga agitato in še kako.

Knjiga bo pritegnila vse, ki jih zanima življenje besed, pa ne v kaki abstraktni ali celo pravopisni obliki, temveč v stvarnem življenju, ki ga živimo vsi; vse tiste, ki imajo radi zgodbe, v katerih ostane kaj pod pokrovko in ne servirajo vsega na pladnju; tiste, ki uživajo v novih ali nenavadnih pogledih na že znano; zagotovo pa bo zanimala tudi ljubitelje žanra, torej kratkih zgodb, teh krhkih struktur, ki se zdijo, ko jih beremo, tako preproste, da se sploh ne zavedamo, iz koliko

Prispeval Aleksandra Kocmut
Sobota, 26 Marec 2011 15:34

skrbno izbranih besed so sestavljene.

10/10